

under den nugjældende Procesmaade turde dette Princip være mindre rationelt. Vel kunde det synes, at den, der lægger større Beslag paa Retten's Arbejde, ogsaa skal betale flere Afgifter, men ligesom Afgifterne ikke væsentlig bør betragtes som Vederlag for det anvendte Arbejde, saaledes er det unaturligt — og dette er Hovedsagen — at saadanne Retshandlinger enkeltvis blive belagte med Afgifter, som ikkun forekomme i Forbindelse med hjerandere. Det er Resultatet og de Hovedaffnit i Sagen, som betinge dette, hvorpaa det kommer an, og ikke de talrige Beting, som kun ere forberedende for disse. Endnu mere under den ny Procesmaade vil det vise sig uhenfigtsmæssigt at tagere de enkelte Retshandlinger, idet her i langt høiere Grad de mellemliggende Handlinger ere Forberedelser til Sagens Hovedmomenter. Her til kommer den Betragtning, at Gjenemførelsen af Mundtlighedsprincippet ofte fordrer en Deling af Forhandlingen, og skulde her Hensynet til de forøgede Afgifter komme i Betragtning, maatte nødvendigvis Sagen lide. Endelig faae Retterne efter den ny Procesmaade en betydelig større Indflydelse paa hele Sagens Gang og vilde ofte uden eller endog mod Parternes eller deres Rettergangsfuldmægtiges Onske bestemme Udsættelser, jfr. f. Ex. Bestemmelsen i Udsættelse til Lov om den borgerlige Retsspleie § 106, saa at et regulært Gebyr for Udsættelser bliver aldeles forkasteligt. Kommissionen har, ledet af disse Betragtninger, troet ganske at burde forlade det nugjældende System og gaa over til et nyt, for hvilket man har fundet et Forbillede i det tydske „Entwurf eines Gerichtskostengesetzes," der med saa Forandringer under 18de Juni 1878 er blevet ophøjet til Lov i Tydskland. Systemet i denne Lov er Oprøvelse af faste, efter Sagens Værdi beregnede Gebyrer efter Omsanget af den stedfundne Behandling, saaledes som denne fremstiller sig i sine Hovedaffnit. Det Nigtige i at undgaa Udflykning af Afgifterne i mange smaa og i at koncentrere Erlæggelsen til visse Hovedaffnit af Sagen turde tilstrækkelig være godtgjort ved det Ovenstaaende; at ogsaa en Beregning af Afgifterne efter Gjenstandens Værdi maa anses for den rette, skal her nærmere søges paavist. Det kunde vel for den første Betragtning synes naturligt, om alle Sager bleve belagte med samme Afgifter, efter som Gjenstandens Værdi ikke har nogen absolut Indflydelse paa Rettens Arbejde. Som tidligere bemærket skulle Afgifterne imidlertid ikke væsentlig være Vederlag for det anvendte Arbejde. Skulde der i det Hele være Tale om at betragte Afgifterne som Vederlag, da maatte det være som Vederlag for Rettsbestyttelsen, og Intet er da naturligere end, at det Maal, som søges naaet, faar Indflydelse paa Afgifternes Størrelse. At sætte samme Afgift for alle Sager vil medføre, at de ubetydelige Sager blive altfor dyre, hvis man da ikke vil gaa den Vej at lade

deilige Sager afgive Grundlaget for Fastsettelsen af Afgifternes Størrelse; men gaar man den Vej, vil man dels saa godt som helt opgive det Formaal, som man dog i og for sig anser for berettiget, det nemlig at der idetmindste delvis gennem Afgifterne skal tilveiebringes Dørling for, hvad Retsspleien koster, og ialtsald vil man kun gennem Værdiberegningen opnaa saadanne Afgifter, der uden at træde hindrende iveauen for Rettsførløgn holdt temerære og lettsindige Processer borte. — Som bekendt er Værdiberegningen gennemført i ikke ringe Udstrækning i vor nugjældende Sportellovgivning. Foruden at den finder Anvendelse ved Fastsettelsen af Gebyrerne for Føged-, Auktions-, Skifte-, Notarial- og Thinglæsningsforretninger, er der for egentlige Domsager i Sportelreglementets § 23 forestrevet et Promillegebyr, medens der paa den anden Side for Gjældsager under 200 Kr. er fastsat en Nebfsættelse af de almindelige Retssgebyrer.

Forinden man efter disse almindelige Bemærkninger gaar over til de enkelte Paragrafer i andet Affnit, skal man endnu med Hensyn til Ordningen af Stoffet i dette Affnit bemærke Følgende:

Affnittet indeholder 6 Kapitler, hvoraf det første, der omhandler Afgifterne i borgerlige Domsager, atter deler sig i to Underafdelinger, nemlig om Afgifternes Beregning i 1ste Instans og om Afgifternes Beregning i Overinstanserne. Andet Kapitel indeholder Reglerne om Afgifterne for Rettens Lovang til Forpligtellers Opfyldelse og falder i to Underafdelinger, omhandlende 1) Afgifterne for Eksekution og Lovangsauktion og 2) Afgifterne for Udpantning samt Udsættelses- og Udsættelsesforretninger. I 3die Kapitel omhandles Afgifterne for de foreløbige Rettsmidler, i fjerde Afgifterne for de til Skiftevesenet henhørende Forretninger, i femte Afgifterne for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjæde- og Pantebøger hørende Forretninger, og endelig i sjette Afgifterne for Notarialforretninger.

Første Kapitel.

Om Afgifterne i borgerlige Domsager.

1.

Om Afgifternes Beregning i første Instans.

I Henshold til det ovenfor Bemærkede er i § 6 den almindelige Retssafgift i Domsager, som angaa Penge eller Penges Værd, fastsat i Forhold til Gjenstandens Værdi. Den samme Afgift bliver at erlægge, hvadenten Sagen behandles ved en Underret eller en Landsret som 1ste Instans, og hvad der navnlig har været afgjørende for ikke at opstille en forskjellig Afgiftsberegning for Underretssager og Landsrets-